

WangariMaathai

1940 – 2011

Ik ben WangariMaathai en geboren in Ithi, dat in Kenia ligt.

Meer dan 30 jaar heb ik mij ingezet voor het conserveren van de natuur, duurzame ontwikkeling en vrouwen rechten.

Op de wereld milieudag in Kenia plantte ik 7 bomen en zo ontstond de Green Belt Movement. Een beweging waarin vrouwen werden aangemoedigd om bomen te planten om de ontbossing in Kenia tegen te gaan. Daarnaast werd vrouwen geleerd hoe ze hun eigen inkomsten konden genereren door bijvoorbeeld verkoop van zaden.

Dit alles is uitgegroeid tot een internationale beweging ‘theBillion Trees Campaign’.

In 2004 ontving ik de Nobel prijs voor de Vrede voor mijn bijdrage aan duurzame ontwikkeling, democratie en vrede. Als eerste Afrikaanse vrouw en natuurbeschermer.

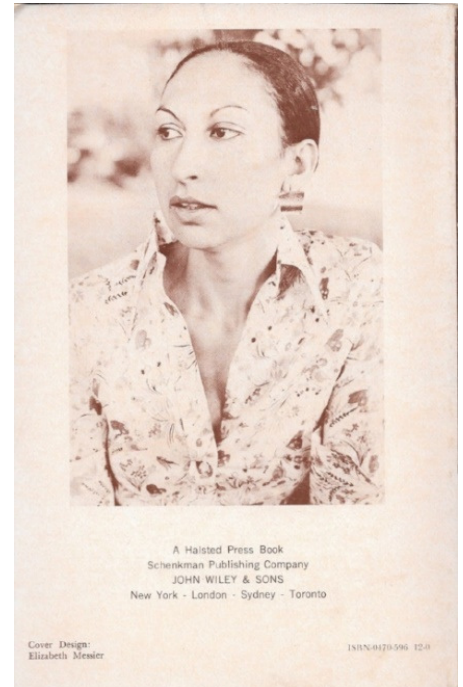
Uitspraak: Every person who has ever achieved anything has been knocked down many times. But all of them picked themselves up and kept going, and that is what I have always tried to do”

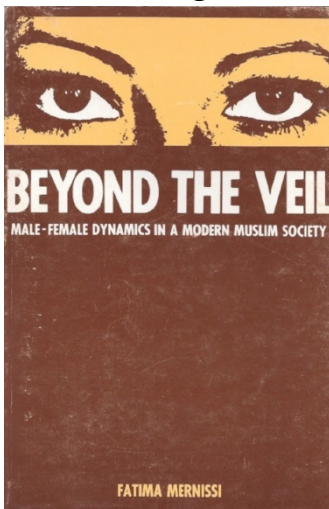
Fatima Mernissi (1940 - 2015)

Fatima Mernissi was een Marokkaanse sociologe. Ze wordt gezien als een van de grondleggers van het Arabische en islamitische feminisme.

Fatima Mernissi groeide op in de harem van haar Marokkaanse familie. Haar moeder en grootmoeder waren analfabeet maar stonden er op dat Fatima, anders dan zij zelf, een vrij en onafhankelijk leven zou hebben. Dat lukte. Fatima studeerde in Frankrijk en gaf les op een universiteit in Amerika.

Ze schreef vele boeken en artikelen over de positie van de vrouw binnen de islam. Deze gingen bijvoorbeeld over de strikte scheiding tussen mannen en vrouwen. Ook schreef Fatima Mernissi over het feminisme in de Arabische landen. Volgens Fatima werd in het Westen gedacht dat Arabische vrouwen zich bij hun onderdrukking neerlegden. Fatima liet in haar boeken echter de vele vormen van verzet zien van vrouwen die in opstand kwamen. Zelf was zij ook het voorbeeld van een vrouw die vanuit een onderdrukte positie een goede opleiding en baan had verworven.

Fatima Mernissi had vele bewonderaars maar kreeg ook veel kritiek. In sommige landen waren haar boeken verboden, maar zij gaf de strijd voor de gelijkheid tussen mannen en vrouwen nooit op.

Fatima overleed in 2015, maar haar werk inspireert nog steeds nieuwe generaties feministen.

Uitspraak: 'Dromen kunnen je leven veranderen, en uiteindelijk de wereld. Vrijheid begint bij beelden die dansen in je hoofd, en jij die ze vertaald in woorden. En woorden kosten niets!'

Aïcha Chenna

1941

Mijn naam is Aïcha Chenna en ik ben in 1941 geboren in Casablanca maar opgegroeid in Marakesh.

Mijn vader overleed toen ik 3 jaar was. Toen ik van mijn stiefvader met m'n 12^e van school moest, stuurde mijn moeder me naar een tante in Casablanca. Daar kon ik mijn educatie voortzetten. Op 16 jarige leeftijd werd ik verpleegster en onderzoekster naar lepra en tbc. In mijn tijd bij het Ministerie van gezondheid werd ik vaak door de conservatieven beticht van immoreel gedrag omdat ik sociale en religieuze taboes bespreekbaar maakte; familieplanning, de status van alleenstaande vrouwen en incest.

In 1970 organiseerde ik tv en radio programma's over vrouwen gezondheid, en was er een eerste tv show ooit over sanitaire educatie!

In 1985 richtte ik de Association Solidarité Féminine op voor alleenstaande moeders en vrouwen in een huiselijk geweld situatie. Vrouwen leerden koken, naaien, administratie en andere vaardigheden. Dit allemaal om ze te helpen re-integreren in de maatschappij en hun onafhankelijk te maken. Zij hebben allen het recht op een fatsoenlijk bestaan.

De organisatie kreeg de NGO status en kreeg in 2012 een donatie van King Mohammed VI.

In 2009 ontving ik in de USA de 'Opus Prijs', en was de eerste Moslim die deze prijs ontving. In 2013 werd ik benoemd tot ridder van het Legioen van Eer in Frankrijk, omdat ik al 51 jaar strijd voor alleenstaande moeders en kinderen in Marokko.

Uitspraak: "Every human being has a candle in their heart. Once you lit the flame it can illuminate the hearts of others"

كل إنسان لديه شمعة في قلبه. بمجرد إلقاء
اللهب يمكن أن تضيء قلب الآخرين.

Maria Liberia Peters (1941 - heden)

Maria Liberia Peters was in de jaren '80 en '90 premier van de Nederlandse Antillen. Ze werd de eerste vrouwelijk premier binnen het Koninkrijk der Nederlanden.

Maria werd in Willemstad op Curaçao geboren. Toen ze in Nederland voor onderwijzeres studeerde, viel het haar op dat Nederlandse kinderen bijna niets over de Antillen te horen kregen, terwijl Antilliaanse kinderen wel alles over Nederland moesten leren.

Eenmaal terug in Curaçao werd ze lid van de politieke partij *Partido Nashonal di Pueblo* (Nationale Volkspartij). Een oud-premier van de Antillen stelde eens jegens Maria dat vrouwen altijd kritiek uitten op mannen maar zelf niet de moed hadden om de politiek in te gaan. Peters bewees hem het tegendeel: in 1984 werd ze de Minister-President van de Nederlandse Antillen. Ze bleef dit tot 1994, met twee jaar onderbreking.

Toen Shell in 1985 de Antillen verliet, zorgde Maria ervoor dat de olieraffinaderij door een andere partij werd overgenomen. De fabriek zorgde namelijk voor veel werkgelegenheid op Curaçao.

Het lukte haar in de jaren negentig niet om van Curaçao een zelfstandig land binnen het

Koninkrijk der Nederlanden te maken. In 2010 gebeurde dit alsnog. Ze maakt nu deel uit van UN Council of Women World Leaders.

Uitspraak:

'Er zijn veel dingen die je op het slechte pad kunnen brengen. Je moet altijd je missie voor ogen houden anders raak je de weg kwijt. Je moet sterke benen hebben om op te staan en je moet je beslissingen verdedigen.'

Shirin Ebadi

1947

Mijn naam is Shirin Ebadi en ben geboren in 1947 in Iran.

Ik ben een advocaat en voormalig rechter en mensen rechten activist en oprichtster van het "Defenders of Human Rights Center".

In 1965 werd ik toegelaten tot de Universiteit in Tehran waar ik rechten heb gestudeerd. In 1996 werd ik officieel tot rechter benoemd.

Na een verdere studie werd ik in 1975 de eerste vrouwelijke president van het 'Tehran city court' en de eerste vrouwelijk rechter in Iran.

Als gevolg van de Iranese revolutie in 1979 drongen conservatieve geestelijken er op aan dat de Islam het verbied vrouwen rechter te worden en werd ik gedegradeerd tot secretaresse. Samen met een andere vrouwelijke rechter protesteerde ik en kregen we een iets hogere functie. Mijn applicaties om een advocatenkantoor te beginnen werden steeds geweigerd en was ik genoodzaakt om thuis te blijven. In deze tussentijd heb ik vele boeken en artikelen geschreven. In 1992 kreeg ik eindelijk een licentie en kon ik een advocaten praktijk opzetten.

In 2003 ontving ik de Nobelprijs voor de Vrede toegekend voor mijn strijd voor de rechten van vrouwen, kinderen en vluchtelingen in Iran. Ik was de eerste Iraanse, en de eerste Moslim vrouw die de Nobelprijs kreeg.

Uitspraak: " Women are the victims of this patriarchal culture, but they are also its carriers. Let us keep in mind that every oppressive man was raised in the confines of his mother's home"

Hilaria Huaman 1957

Mijn naam is Hilaria Huaman en ik ben geboren in Peru in de regio Cusco in 1957 en ben opgevoed door mijn grootouders.

Tijdens mijn kindertijd zag ik hoe de eigenaar van de boerderij mijn grootvader mishandelde en de plaatselijke vrouwen verkrachtte. Deze gebeurtenissen hadden een grote impact op mijn jonge jaren. Toen ik nauwelijks zes jaar oud was, werd ik gedwongen te werken als meid en werd zelf verkracht toen ik 14 was toen ik in Lima voor rijke families werkte..

Mijn partner en vader van mijn kinderen stierf in een ongeluk toen ik 22 jaar was.

In de jaren 80 organiseerde ik samen met andere inheemse vrouwen een gemeenschapsproject dat gratis maaltijden verzorgde voor arme kinderen. Ook nam ik deel aan het gevecht voor landrechten voor ons volk. Het resultaat was een hervorming van de landswet.

Ik ben verder gegaan en heb gevochten voor alfabetiseringsprogramma's, behoud van traditionele geneeskunde, en tegen pesticide problemen en gedwongen sterilisatie van vrouwen en mannen.

In 2006 ben ik verkozen in het Peruviaans Congresen werd de eerste parlementariër in de geschiedenis van Peru die de eed aflegde in het Quechua, mijn eigen taal.

Ik zet me nu in voor een vrijhandelsbeleid voor mijn volk en het redden van inheemse, belangrijke plekken, zoals de MachuPicchu om ze opnieuw onder de hoede te brengen van ons volk.

Uitspraak: “Vrouwen zouden moeten spreken vanuit hun hart in plaats van herhalen wat ze van anderen hebben geleerd”

Rigoberta Menchu

1959

Mijn naam is Rigoberta Menchu en ik ben geboren in 1959, in een familie van boeren en opgevoed in de Quiche groep van de Maya cultuur in Guatemala.

Ik ben nooit naar school gegaan, maar sinds mijn achtste moest ik werken op de plantages samen met de rest van de familie. Tijdens mijn jeugd zag ik dat mijn volk werd behandeld als bezit, louter als objecten. Ik zag hoe mijn beide ouders gearresteerd en gemarteld werden door de troepen van de burgeroorlog in Guatemala. Ik zag ook mijn broers en zussen sterven door ondervoeding en totale uitputting. In 1982 vluchtte ik naar Mexico.

In 1983 ontmoette ik Elizabeth Burgos-Debrav, een antropologe en activiste, die me inspireerde om mijn autobiografie te publiceren. In het boek bracht ik de gruwelijkheden uit de Guatemalteekse burgeroorlog en genocide onder internationale aandacht.

Hoewel veel moeite gedaan werd om mij het zwijgen op te leggen, heb ik er alles aan gedaan om die onmenselijke omstandigheden, zichtbaar en geweten door de hele wereld, aan de kaak te stellen. Ik word gedreven door een diep geloof in de waardigheid van elk menselijk leven, ongeacht geslacht of etnische achtergrond.

In 1990 won ik de UNESCO prijs voor Vredeseducatie. In 1992 ontving ik de Nobelprijs van de Vrede. Ik was toen de jongste ooit om deze prijs te ontvangen, en daarbij was ik ook nog eens een vrouw van een inheems volk.

Uitspraak: “Het is belangrijk niet vast te raken in de gedachte dat het “op een dag beter zal gaan”. Het is belangrijk te zeggen dat het beter gaat vandaag. Als ik vandaag een persoon kan helpen, zal dat ook mij helpen om voller te leven. Dan realiseer je je dat iemand helpen niet zo maar een droom is, maar dat je echt iets kan doen”

WarisDirie

1965

Ik ben WarisDirie en ik ben geboren in een nomadische Somalische clan in 1965.

Ik onderging vrouwenbesnijdenis toen ik amper 5 jaar oud was. Op mijn dertiende liep ik weg van mijn familie omdat ik uitgehuwelijkt was met een 61 jarige man. " Ik wist dat de meeste getrouwde vrouwen in mijn gemeenschap van alles moesten accepteren. Elk misbruik, hopeloosheid, en ik dacht ben ik hier om te worden gebruikt en misbruikt? Ik wist dat ik zoveel kon doen met mijn leven, maar dan op mijn voorwaarden."

Mijn oom uit Mogadishu nam me als dienstmeisje meenaar Londen. Ze behandelden me zodanig slecht dat ik ook deze omgeving moest verlaten. Toen mijn oom na 4 jaar terugging naar Somalië leefde ik een tijd als illegaal en werkte ik als schoonmaakster bij McDonald's. In die tijd ging ik naar school en leerde ik lezen en schrijven. Bij toeval werd ik opgemerkt door een fotograaf, die me heel erg heeft geholpen en door wie ik een carrière als internationaal fahsionmodel kon opbouwen.

In [1997](#) vertelde ik in een interview in het tijdschrift [Marie Claire](#) over mijn besnijdenis. Ik stopte mijn carrière omdat ik het taboe rondom vrouwelijke genitale verminking (FGM) wilde doorbreken. Benoemd als VN- Ambassadeur door [Kofi Annan](#) richtte ik in 2002 de Desert Flower Foundation op. In 2013 opende ik in Berlijn de eerste van verschillende medische centra voor vrouwen die FGM hebben doorstaan en waar ze reconstructieve chirurgie aan deze vrouwen kunnen aanbieden.

Ik ben hoopvol. De wereld is aan het veranderen , vooral met de technologie , mensen hebben toegang tot alle informatie. Ik wil dat er geen kleine meisjes zijn die zoals ik de wereld moeten rondreizen om te ontdekken dat wat er met vrouwen gebeurt verkeerd is.

Uitspraak: “Vrouwenbesnijdenis heeft niets te maken met cultuur, traditie of religie. Het is een foltering en een misdaad, waartegen moet worden gevochten”

Leymah Gbowee 1972

Ik ben Leymah Roberta Gbowee en ben geboren in Monrovia.

Ik was 17 jaar oud toen de eerste oorlog naar Monrovia begon. Ondanks dat het land in staat van burgeroorlog verkeerde, kon ik me op niets anders focussend dan mijn gedwarsboomde educatie. In die tijd was ik niet geïnteresseerd in politiek. Maar na enige tijd kon ik niet anders dan inzien dat alleen de burgers van Liberia, en specifiek de vrouwen, het land terug uit de gekte van de oorlog konden brengen.

In 1998 volgde ik een training voor "trauma healing and reconciliation" en werkte ik met ex-kind soldaten uit Taylor's leger. Hoe meer ik met deze ex-kind soldaten werkte des te meer ik inzag dat ook zij slachtoffers waren.

Langzamerhand begon ik mij steeds meer in te zetten voor vrede en de plaats van vrouwen in invloedrijke posities. En zette verschillende organisaties op waarin ik christelijke en moslim-vrouwen gezamenlijk betrok. Onder mijn leiderschap lukte het om Charles Taylor te ontmoeten en hem te laten beloven naar de vredesgesprekken in Ghana te gaan. Samen met een groep Liberiaanse vrouwen reisden we naar Ghana om druk uit te blijven oefenen op het vredesproces.

Mede door mijn inspanningen kon in 2005 Ellen Johnson Sirleaf de eerste vrouwelijke president van Afrika worden.

Samen met Ellen Johnson Sirleaf en Tawakkul Karman ontving ik in 2011 de Nobelprijs voor de Vrede voor de geweldloze strijd voor de veiligheid van vrouwen en voor vrouwenrechten.

Uitspraak: "If you're hungry, keep walking. If you are thirsty, keep walking. If you want a taste of freedom, keep walking"

Asmaa Mahfouz

1985

Ik ben Asmaa Mahfouz, geboren op 1 februari 1985 in Egypte.

Gedurende 3 decennia hebben wij, Egyptenaren, onder dictatorschap moeten leven. Onder Mubarak was er extreme armoede, honger en vernedering. Op 18 januari 2011 zag ik mijn angst voor het regime en mijn cultuur onder ogen. Ik plaatste een video op YouTube en riep alle Egyptenaren, zowel vrouwen als mannen, op om samen met mij te komen betogen op het Tahrir plein op 25 januari.

Als iemand zegt dat vrouwen niet mogen betogen omdat ze gestraft zullen worden, laat hen waardigheid en moed tonen en samen met mij meegaan op 25 januari.

Zolang je zegt dat er geen hoop is, zal er ook geen hoop zijn. Maar als je er naartoe gaat en een positie inneemt, dan zal er wel hoop zijn." Ik zei hen "wees niet bang". Mijn video ging viraal en toen de dag aanbrak, kwamen er duizenden mensen opdagen. Sindsdien hebben miljoenen zich bij ons aangesloten in deze strijd.

Ik heb mensen voor mijn ogen zien sterven: om mij te beschermen, om ons te beschermen. Zij, zijn de echte helden. De mensen hier zijn niet bang meer. Iedereen zei steeds dat er geen hoop was, dat niemand op straat zou komen, dat de mensen passief waren, maar de barrière is verbroken!

Uitspraak: "Vandaag zou ik tegen de jonge vrouwen willen zeggen dat jullie heel sterk zijn. Vrouwen zijn sterker dan mannen, echt waar. Dit zijn niet zomaar woorden. Maar de realiteit is dat vrouwen in het leven heel veel moeten doen en kunnen doen voor verandering en vrijheid"

Emma Watson

1990

Mijn naam is Emma Watson, en ik ben geboren in 1990 in Frankrijk.

Op de basisschool werd mijn interesse voor poëzie, kunst en mijn talenten al opgemerkt en op mijn 8^e was ik al actief in de debatclub van de school. Tijdens de opnamen van Harry Potter kreeg ik privées. In die jaren heb ik eigenlijk veel van school of kind zijn gemist. Vanaf mijn tiende kreeg ik les in zang, dans en acteren. Ik ben afgestudeerd aan de Brown University in de USA, in de 'Liberal Arts'.

Naast het spelen in films, hou ik ook van mode en het modellenwerk. In mijn tienerjaren was ik regelmatig in tijdschriften als 'ELLE' en 'Teen Vogue' te zien. Ik zie mode als een geweldige verlenging van kunst, een schoolvak waar ik altijd van gehouden heb.

In 2014 werd ik benoemd tot ambassadeur voor de Verenigde Naties, waar ik mij inzet voor gelijke rechten van vrouwen en mannen en het mondig maken van vrouwen. Het is ook het jaar waarin ik mijn steun gaf aan de 'HeForShe' campagne. Gender gelijkheid is een onderwerp voor zowel vrouwen al mannen!

In 2018 daag ik in mijn voorwoord in het tijdschrift Vogue iedereen uit om een 'one-degree shift' te maken om verandering mogelijk te maken, net als een kapitein op zijn boot het roer een klein beetje omgooit.

Recentelijk heb ik mij in een brief in de Guardian en de Observer openlijk uitgesproken tegen seksueel overschrijdend gedrag in de UK, en heb 1 miljoen pond gedoneerd aan het UK Justice and Equality Fund. "We kunnen beter dan dit" en "samen kunnen we een einde maken aan een cultuur van misbruik, van lastigvallen en van straffeloosheid"!

Uitspraak: " I invite you to step forward, to be seen and to ask yourself, "If not me, who? If not now, when?"

Malala Yousafzay -1997

Mijn naam is Malala Yousafzay en ik ben geboren op 12 juli in 1997 in Pakistan.

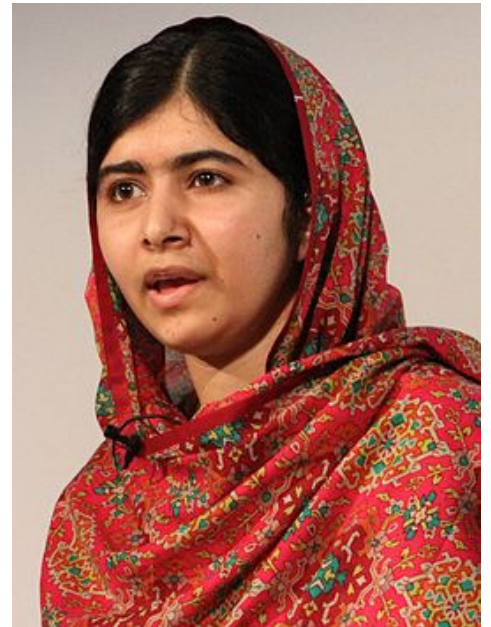
Mijn vader is een leraar en hij heeft een school opgericht voor jongens en meisjes. Ik vind leren leuk en ook belangrijk: ik wil namelijk later dokter worden. Toen de Taliban in 2007 de macht overnam mochten meisjes niet meer naar school.

Toen ik elf was ben ik een Blog begonnen bij de BBC en ik schreef over de gruwelijke dingen die de Taliban deed en dat we niet meer naar school mochten.

Ik was 14 jaar toen ik op een dag in 2012 in de bus naar school zat en deze werd aangehouden Er kwamen drie Taliban strijders binnen. Zij vroegen wie Malala was en iedereen keek geschrokken naar mij. Vervolgens werd er op mij geschoten, in mijn linkeroog. Maar wonder boven wonder overleefde ik de aanslag. In Pakistan en Engeland ben ik geopereerd aan mijn gezicht. Ik woon nu in Birmingham omdat de Taliban nog steeds van plan is om mij te vermoorden omdat ik "westers gedachtegoed verspreid" en openlijk kritiek op hen heb. Omdat ik nu bekend ben reis ik de hele wereld over en overal waar ik kom praat ik over het belang van onderwijs voor meisjes.

Op mijn 16^e verjaardag sprak ik 500 jongeren in de VN toe. Deze dag werd door de Verenigde Naties uitgeroepen tot de "Malala-dag. Hiermee wil de VN aandacht vragen voor de 32 miljoen meisjes en 29 miljoen jongens in de wereld die geen basisonderwijs krijgen. In 2013 ontving ik in de Ridderzaal in Den Haag de Internationale Kindervredesprijs.

In 2014 ontving ik de Nobelprijs voor de Vrede, en was daarmee de jongste winnaar ooit van een Nobelprijs.

Uitspraak: "Wanneer de hele wereld stil is, wordt zelfs 1 stem krachtig"

